

fart allerede fremsat i 1906, og dette Forslag er kun i ringe Grad imødekommende overfor Forsvarspartierne. Egentlig ønskede man endnu større Reduktioner og Nedsættelser, end her foreslaas, og hvad selve Søforsvaret angaar, saa melder de sig end ikke med et Forslag om en Ordning af vort Søværn; det kan man sige er af en minimal Interesse for det. Der er intet som helst Forsvar; de har strøget det hele. Men der staar i denne Betænkning følgende: Bygningen af Kampskibe standses; Orlogsværftet nedlægges eller indrettes til at udføre almindeligt Arbejde for Staten. Mandskabets Uddannelsestid maa ikke overstige 150 Dage. Dette, kan man vel sige, er, om jeg maa kalde det saa, et ikke særlig kraftigt Søforsvar. Maa jeg citere det ærede Medlem fra Frederiksværk (Niels Petersen) — jeg vil kalde det et Søforsvar af mindre Kaliber. Og hvad angaar Minerne — der staar ikke noget om Minerne. Nu ved vi jo, at den ærede Forsvarsminister har sagt, at det er Minerne, der har klaret det hele — foruden hans Talent. Hvis vi ikke havde haft denne Minister og disse Miner, saa var det gaaet os rent galt i 1914. Og saa er det, jeg har sagt i min konservative Troskylighed: ja, men Herregud, Forsvarsminister — naa, Navne maa man ikke sige — højtærede Forsvarsminister, hvad vilde De da have gjort, hvis vi ikke havde skaffet Dem Minerne? Saa kunde De i hvert Fald ikke have lagt dem ud, og naar denne Mineudlægning har betydet saa meget, som De siger den har gjort, synes jeg, det er saa forfærdelig haardt af den ærede Minister, at han ikke yder os andre mindre Skønaander af Venstre og det konservative Parti, der dog forsynede ham med Apparatet, en passende venlig Anerkendelse. Jeg kunde ønske, at Forsvarsministerens Smil, der sommetider anstrenger sig for at være overlegent, kunde blive velvilligt i denne Sag overfor os, og at han vilde sige i en lille Bemærkning: I har en Gang haft Ret, det var, den Gang I frelste Danmark sammen med mig, I gav Minerne, som jeg ikke vilde have, og jeg lagde dem ud — og saa kunde han tilføje: som I ikke vilde. Paa den Maade synes jeg han kunde have faaet en rigtig fredelig Dag ud af Forhandlingerne om den 5. August 1914. Men nu vil jeg gerne høre — vi maa jo have en Ende paa denne Finanslovsforslagsbehandling en Gang, og derfor synes jeg vi maa have et Resultat i hvert Fald paa dette Punkt —

hvordan det hænger sammen med disse Miner, hvilke Miner vilde de Radikale have, og hvilket Forslag havde de om den Sag? Thi den Omstændighed, at de har stemt imod alle Minebevillinger, da vi havde Forsvarslovene af 1909 til Afstemning i Folketinget, er jo dog et tydeligt Vidnesbyrd om, at nogen egentlig Interesse for selve Minevæsenet har de Herrer ikke haft.

Saa skal jeg til Slut gøre et Par korte Bemærkninger om Sønderjylland. Den højtærede Udenrigsminister er ikke til Stede, men jeg kommer alligevel til at henvende Ordene til ham. Han udtalte i sin Tale forleden Dag, at der var en Uklarhed til Stede i Venstres Ordførers Udtalelser, idet han paa Spørgsmaalet, om han vilde tage Flensborg med Mindretal for Danmark, ikke vilde svare. Vi for vort Vedkommende staar i denne Sag saaledes, at vi ikke alene mener at kunne svare, men at vi mener i Overensstemmelse med hele den Politik i denne Sag, som Folkepartiet har ført, at det ligger temmelig tydeligt og klart, hvorledes vi vil svare. Men man kan jo altid opstille Spørgsmaal, og man opstiller naturligvis altid Spørgsmaal for sit eget Vedkommende, saaledes som det behager en. Til Belysning af, hvorledes vi eller jeg ser paa denne Sag — vi maa jo i dette Spørgsmaal svare noget hver for sig — maa jeg først anføre, at da det drejede sig om Rømning af 3die Zone, tog det konservative Folkeparti alene af Rigsdagspartierne det Standpunkt, at vi ønskede at markere vor Stilling til dette Spørgsmaal saaledes, at vi vilde have denne Rømning gennemført, og vi fik jo i den Anledning forleden Dag forskellige Skoser af den ærede Udenrigsminister — dem tager vi os overmaade let. Vi er overbeviste om, at vor Stilling til denne Sag vinder Genlyd i den danske Befolkning langt, langt udenfor vort Parti.

I Forbindelse med hele den Stilling, vi tog den Gang, blev der af vort Parti sendt en Deputation til Udenrigsministeren, i hvilken jeg deltog, med Anmodning om han vilde gøre, hvad han kunde, for at faa rømmet 3die Zone. Og Forhandlingen mellem Ministeren og os om dette Spørgsmaal var af den Natur, som jeg har nævnt en Gang tidligere, at hele hans Opfattelse af denne Sag var præget af en isnende Kulde, det var rent ekspeditions-mæssigt, det var egentlig en Ting, det var overflødig at beskæftige sig med, nærmest havde han Medlidenhed med os, som overhovedet kunde tænke sig noget saadant, det var jo ganske ugørligt, og det Indtryk, man